

Світлість пам'яті П. Кліма

Вже проминуло довгих чотирнадцять років від сумної дати 15-го липня 1983 року, коли спочиває в Бозі душа св. п. друга Павла Кліма (платове псевдо "Кіно"), члена Курення УПС "Червона Калина", який втомлений трудом життя відмовився від свого Творця по вічній нагороді. Шість днів до цієї дати, 9-го липня, це святкував свій 73-рік народження, а в короткому часі не стало його між живими. Залишив у світобудову смутку дружину Ольгу, дочку Марію, улюблених внуки Павло і Богдана та численних друзів і знайомих.

Життєва дорога інж. П. Кліма була повна трагедій і жертв в ім'я утвердження ідеалів Бога й Батьківщини. Він від юнацьких років був задіяний в них, шов шляхом посвяти і терпіння, щоб тільки причислитися до їх здійснення. Вирішувати свої змагання і важкість свого пісання, як сина поневоленого народу. Праця для здійснення великої ідеї — волі України — була змістом і ціллю його життя.

Як зазначено вище, П. Клім народився 9-го липня 1910 року в селі Мізунь, недалеко Дніпро, Україна. Середню освіту здобув у Стрию, а виші

моді, організувати в новій країні поселення молодечу організацію Пласт, яка зуміла охитити його сили, свій час і наснагу свого патріотичного українського серця. Фізично він був кволий, але його багаторічній і юній енергії та патріотичним перемогам слабкість тіла, вливаючи творчі життєдайні соки в працю з молоді. За це був він народжений найвищим відзначенням св. Юрія в золоті.

У своїй громадській і політично-ідеологічній праці друг Клім мав непересічний талант співпрацювати з різними середовищами, не антагонізувати одних проти інших, а навпаки, доводити до об'єднаної спільної дії.

У 1957 році родина Клімів переселилася в Чикаго. Друг Павло був постійно під наглядом лікарів, які старалися облегшити його фізичні терпіння, але до покращання стану здоров'я не прийшло, а після важких комплікацій наступила передчасна смерть.

Проживаючи в Чикаго, інж. П. Клім був деякий час без праці, а потім отримав відповідальні становища в американській інженерській фірмі, де його дуже шанували, мали до нього беззаперечне довіря і хоч він майже не міг ходити, то проте працював до часу, коли вже не могла прихвалювати його до лікарів. Дружина Оля була його "янглом хоронителем" і в час, коли на початках перебування в Чикаго, друг Павло не міг працювати, вона якійсь час трудилася на двох роботах, щоб заробити "на хліб насущний".

Чикагські пластуни також подивлялися пластовий дух пл. сев. керівництва П. Кліма, бо він, хоч особисто не мав змоги брати участі в житті Станції, то проте завжди цікавився її діяльністю та пересилав друзі привітти й побажання на збори, ювілейні зустрічі, крайові з'їзди тощо.

В липні, коли припадають дати народження і смерті св. п. П. Кліма, в пошани задушено його і схилимо чомо-то перед його блаженною пам'яттю.

Іванна Т. Горчинська

У 1948 році інж. П. Клім з дружиною і доном емігрували до Аргентини. Там, залишившись з обов'язків активного члена ОУН, друг Павло все свою увагу зосередив на етап. На зміну польської окупації прийшла комуно-моська наваля і, щоб зберегтися при житті, цілою його була не особиста безпека, але загально-національна справа, друг Павло переїхав з родиною до Радмина над Саном, що було граничною станцією між червоною і буржуазною окупацією. І знову там, займаючи становище директора кооперативу, з нарахунок власного життя і війни у переповненні війни у переповненні війни ОУН і його проводу на більшовицьку сторону.

Коли в 1941 році наступила зміна окупантів і 30-го червня проголошено акт незалежності України, друг Павло пережив великий удар, бо в перших місяцях нового режиму німці арештували і стратили в Болехові його молодшого брата Івана, а він сам з родиною мусів сховатися в Кракові.

Переїхавши в 1944 році до Австрії (Коринт), а згодом до Ісбруку, друг Клім працював в Лізі Політичних В'язнів, був секретарем Центрального Представництва Українців в Австрії та Крайового Проводу ОУН.

У 1948 році інж. П. Клім з дружиною і доном емігрували до Аргентини. Там, залишившись з обов'язків активного члена ОУН, друг Павло все свою увагу зосередив на етап. На зміну польської окупації прийшла комуно-моська наваля і, щоб зберегтися при житті, цілою його була не особиста безпека, але загально-національна справа, друг Павло переїхав з родиною до Радмина над Саном, що було граничною станцією між червоною і буржуазною окупацією. І знову там, займаючи становище директора кооперативу, з нарахунок власного життя і війни у переповненні війни ОУН і його проводу на більшовицьку сторону.

Коли в 1941 році наступила зміна окупантів і 30-го червня проголошено акт незалежності України, друг Павло пережив великий удар, бо в перших місяцях нового режиму німці арештували і стратили в Болехові його молодшого брата Івана, а він сам з родиною мусів сховатися в Кракові.

Переїхавши в 1944 році до Австрії (Коринт), а згодом до Ісбруку, друг Клім працював в Лізі Політичних В'язнів, був секретарем Центрального Представництва Українців в Австрії та Крайового Проводу ОУН.

У 1948 році інж. П. Клім з дружиною і доном емігрували до Аргентини. Там, залишившись з обов'язків активного члена ОУН, друг Павло все свою увагу зосередив на етап. На зміну польської окупації прийшла комуно-моська наваля і, щоб зберегтися при житті, цілою його була не особиста безпека, але загально-національна справа, друг Павло переїхав з родиною до Радмина над Саном, що було граничною станцією між червоною і буржуазною окупацією. І знову там, займаючи становище директора кооперативу, з нарахунок власного життя і війни у переповненні війни ОУН і його проводу на більшовицьку сторону.

Коли в 1941 році наступила зміна окупантів і 30-го червня проголошено акт незалежності України, друг Павло пережив великий удар, бо в перших місяцях нового режиму німці арештували і стратили в Болехові його молодшого брата Івана, а він сам з родиною мусів сховатися в Кракові.

Переїхавши в 1944 році до Австрії (Коринт), а згодом до Ісбруку, друг Клім працював в Лізі Політичних В'язнів, був секретарем Центрального Представництва Українців в Австрії та Крайового Проводу ОУН.

У 1948 році інж. П. Клім з дружиною і доном емігрували до Аргентини. Там, залишившись з обов'язків активного члена ОУН, друг Павло все свою увагу зосередив на етап. На зміну польської окупації прийшла комуно-моська наваля і, щоб зберегтися при житті, цілою його була не особиста безпека, але загально-національна справа, друг Павло переїхав з родиною до Радмина над Саном, що було граничною станцією між червоною і буржуазною окупацією. І знову там, займаючи становище директора кооперативу, з нарахунок власного життя і війни у переповненні війни ОУН і його проводу на більшовицьку сторону.

Кілька...

(Закінчення зі стор. 2)

Зайшли ми й до історичного музею на острові Хортія біля Запоріжжя. Там й там урядовці переважно української мови не знають. В тому випадку вигукні "Встиді!!! Ганьба!!!" були б цілком на місці.

В самому Запоріжжі на будинку обласної адміністрації повізав синьо-жовтий прапор і виділюють українським написи. Та пробуйте знайти в середині когось, хто говорить по-українськи. В тому ж Запоріжжі зайшов я до великого комерційного банку, щоб трохи детальніше довідатися про наслідки грошової реформи. На жаль, дуже ввічливий вищий урядовець не знайшов нікого, хто говорив би по-українськи.

Замість того в нашій розмові допомагала жінка англійською мовою. Я мав теж нагоду переконатися, на власні вуха, що в Україні дійсно існують люди, які зі значною долею погорди (мабуть, підкріпленої силою північного сусіда України) скажуть вам, що вони "бандероскоп" мови не знають.

Яка колосальна різниця, коли ми приїхали до Львова. У Львові перша спроба розмови зі мною була не російською, а українською мовою. Коли поїхав на село, щоб побачити, як виглядають колишні колгоспи, натрапив на голову колгоспу, тепер уже у формі кооперативу, який був воєнком УПА. А в загальному, неважко було туди діла з "ex occidentale lux".

Зі Львова поїхали ми на один день до Перемишля і на границі мали цікаву і неприємну пригоду. Жінка у віконці сказала нам, що наші візи є односторонні (одні в'їзди і одні в'їзди) та що, помоїмо того, ми зможемо повернутися назад. Та при поверті начальницький прикордонної поліції сказав нам, що ми до України повернутися не можемо і радим нам повернутися додому через Варшаву. Ми йому казали, що у Львові є всі наші валізи та що маємо уже заплачений літак. Нічого не помагало, поки ми не поїхали до Львова, що до Львову візи не треба та що людей з доларами ва-

ворожені. Вона стояла понад це. Людмила любила заглиблюватися у релігійні теми і проблеми. Було дуже цікаво говорити з нею. Кожен, хто входив у її хату, почувався там дуже вільно. Там можна було відпочити і духовно насититися. Розмовляти з Людмилею було дуже цікаво. Її хвилювали всі події світу й України, а також діаспори. Віку не було у неї, вона все була енергійна, молода і творча.

Якою радістю сповняється серце, коли очі дивляться на ангелів — на потлі більшого розміру. Стівелі, внісели, надзвичайно істоти у повній активності, не статичні. Кожен сповняє інше завдання: один ангел несе свічку і простеле світло для правильної дороги, інший прекрасним рухом руки знімає зірку з неба, що подарує її людині, ще інший подає творче надихання молодому мистецтву — творцеві.

Всі нові теми. Невичерпане джерело ідей. Господь подарував нашій Людмилі ясність думки, ідей, талант, стимули та силу духа змагатися з життям. Таких індивідуальностей небагато. Одним їх належало.

Тисячі вояків і добровольців у неділю, 13-го липня, будували стіни з піском наповнених мішків на березі Опри в околицях Вроцлава, щоб захоронити це історичне місце та його культурні пам'ятки від загрозової повені. Досі повин була причиною смерті 30 осіб у Польщі та 28 у Чеській Республіці, а офіційні чинники побоюються, що кількість жертв може збільшитися. У Вроцлаві, віддаленому на південь від Варшави 190 миль, мешканці мусили човнами шукати вищих місць, щоб схоронитися від небезпечного і швидко прибуваючого вод Опри, а понад 400 осіб вже евакуювано у безпечні місця. Понад 30 гелікоптерів постійно доставляють воду, харчі та інші мешканцям міста, бо від суоти, 12-го липня, припинено в місті постачання води та електрики.

На своїй надзвичайній конференції у четвер, 10-го липня, Спілка країв піднесення Східної Європи вирішила затримати справу членства Камбоджі з уваги на її внутрішній конфлікт. Приймається 58 осіб загинуло, а біля 200 було поранено під час збройних сутичок між військами вірними Гун Сену, другому прем'єр-міністрові, та військами вірними його конкурентові першому прем'єр-міністрові приносиви Норodom Рана-ридоу. Крайове агентство новин Малайзії повідомлює, що міністри закордонних справ погодилися прийняти 24-го липня в члені спілки Ляу і Бурму, але не Камбоджу.

ВІДІШЛИ • ВІД НАС •

ВІРА ЗАБЛОЦЬКА член УНС Відділу 367-го Т-ва "Запорізька Січ" в Рочестері, Н.Й. померла 8-го квітня 1987 року на 70-му році життя. Нар. 1926 року на Волині, Україна. Членом УНС стала 1955 року. Залишила у смутку дочку Гану Домбівську з мужем Богданом і Ольгу Венен з мужем Дімітрієм, п'ять внуків Анну Марію, Юрія, Дана, Дієффа і Діана, сестру Гелену Ясубову в Україні. Похорон відбувся 18-го квітня 1997 року на цвинтарі Святого Гробу в Рочестері, Н.Й.
Вічна їй Пам'ять!

Христина Дзюба, секр.

Космонавт...

(Закінчення зі стор. 1)

чим копченням завданням направи, а коли взяти до уваги, що треба це робити у дуже несприятливих умовах та з новим і незаниманим для космонавтів приладом, то це на думку експертів було б дивним, коли б його серце билось ритмічно.

Поки справу направи вирішати, то обидва російські космонавти та американський астронавт мають більше активно підготуватися до цього.

Та помімо того, така масова присутність на урядових заходах людей, що не знають української мови, є скандальною. Наприклад, як могли українські депутати дозволити на те, щоб навіть міністром стала людина, яка не знає української мови? І проблема та напевно малозрозумілою не є. Українські депутати повинні за всяку ціну і ціну скорше прийняти закон, який вимагав би знання української мови, принаймні на державних постах, і то не тільки в Києві, але й в Криму. Також і звичайні громадяни могли б в тій діяльності щось зробити. Коли б я знав російську мову, я б цілком очевидно ї вживав у розмові з людьми, які українською мовою не знають. Та я ніколи її не вживав би в розмові з людьми на праці, яка вимагала контактів з публікою, щобто яка вимагала знання української мови.

СВ. П. МИХАЙЛО СОСНИЦЬКИЙ

колишній довголітній голова управи церкви

ПАНАХИДА у вівторок і середу 15 і 16-го липня о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми в Нью Йорку. ПОХОРОНИ ВІДПРАВИ в 17-го липня о год. 9:00 ранку в церкві Всіх Святих, а похоронений на українському православному цвинтарі св. Андрія с. Бавна Брукс, Н. Дж.

Залишені у смутку: дружина — ЕМІЛІЯ син — СЛАВКО НЕСТОР

СВ. П. ВОЛОДИМИР КОТУЛЬНИЦЬКИЙ

ПОХОРОН у вівторок 15-го липня у св. Володимирському Соборі м. Києва. Либоний вислів співачтуй рідним покійних складає

СВ. П. ВОЛОДИМИР КОТУЛЬНИЦЬКИЙ

ПОХОРОН у вівторок 15-го липня у св. Володимирському Соборі м. Києва. Либоний вислів співачтуй рідним покійних складає

УПРАВА БРАТСТВА ІМІ МИТРОПОЛИТА ВАСИЛЯ ЛІПКІВСЬКОГО

СВ. П. БОГДАН ВОРОНКА-КАЗНОВСЬКИЙ

нар. 15-го березня 1944 р. у Бучачі.

У глибокому смутку: брат — РОМАН ВОРОНКА із дружиною ЗІРКОЮ

братанка — НАТАЛІКА БАЛІШ із мужем ПОНЕСІСЛАВОМ та дочками ОНЕСІСОЮ і УЛІНОЮ

братанчик — НЕСТОР ВОРОНКА

сестра — ІРИНА СИДОРЕНКО родина в Україні, ЗСА і Канаді.

Хай пам'ять про Данка завжди буде з нами.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ
ОКРУЖНА УПРАВА В НЬО ДЖЕРЗІ
запрошує союзниць з родинами й приятелями на
зустріч і пікнік над морем
з нагоди
ДНЯ СОЮЗЯНКИ
який відбудеться
26-го липня 1997 р.
від год. 10:00 ранку до вечора
в Sandy Hook — Gateway Nat'l Recreational Area
Вступ: \$10.00 від дорослих, \$5.00 від дітей
включено: поїздку і програму виконану силами союзниць
На зустрічі буде присутня голова СУА
АННА КРАВЧУК
Вона поділиться з нами своїми враженнями
з урядових поїздок в Україну, Канаду, Китай та
зустрічами з президентами України, ЗСА і т.п.
Про інформацію прошу телефонувати на число:
(201) 773-4548 Ліда Крамарчук
або
(201) 438-1252 Уляна Кубзар
Прошу повідомити про вашу участь до 24-го липня 1997 р.

УКРАЇНСЬКА АМЕРИКАНСКА КООРДИНАЦІЙНА РАДА
UKRAINIAN AMERICAN COORDINATING COUNCIL
MAIN OFFICE: 142 Second Avenue, New York, NY 10003
WASHINGTON OFFICE: 700 Winhall Way, Silver Spring, MD 20904
ЗВЕРНЕННЯ ДО ГРОМАДЯНСТВА
Українська Американська Координаційна Рада вже два роки має своє бюро в Вашингтоні, Д. К. За цей відносно короткий час бюро проробило велику і корисну роботу. Нав'язано зв'язки із впливовими конгресменами і сенаторами. Директор бюро Гр. Гавдик репрезентує УАКР у Конгресі, Білому Домі і в амбасаді України.
У зустрічах з конгресменами і сенаторами ми звертаємося за проханнями і апелятивними підтримки схвалення фінансової допомоги Україні.
До бюро звертаються по різні інформації урядові чинники та індивідуальні особи навіть із дуже далеких степів ЗСА.
Виявляється, що діяльність бюро у Вашингтоні, зокрема під час пору, дуже потрібна. Його треба поширити.
Для цього необхідно придбати приміщення і загукати працівників, до помічників директорів. Досі, з фінансових причин, приміщення міститься у домі директора бюро, який сам виконує всю працю, безплатно, в годинах вільних від заробіткової праці.
Щоби здійснити цей задух потрібно збільшити фонди.
У зв'язку з цим звертаємося до шановного громадянства за проханнями допомоги нам своїми пожертвами чи деклараціями постійних вліт на поширення нашого бюро.
Вклати просимо виставляти і вклати на адресу УАКР у ЗСА, На поширення бюро у Вашингтоні:
UKRAINIAN AMERICAN COORDINATING COUNCIL
142 Second Avenue
New York, N.Y. 10003
ЕКЗЕКУТИВА УКР

